

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený X., státní příslušnost Ukrajina
bytem X.
zastoupený advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – Holešovice

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobce pro nepřijatelnost dne 28. 11. 2025

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 28. 11. 2025 jako nepřijatelné byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 28. 11. 2025 jako nepřijatelné.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.269 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Veroniky Pupalové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Dne 28. 11. 2025 požádal v Česku o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“). Tuto žádost žalovaný dne 28. 11. 2025 označil jako nepřijatelnou. Žalobce totiž dle něj získal dočasnou ochranu nebo jinou mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie (konkrétně v Rumunské republice). Žalobce se žalobou podanou v tomto řízení domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje ve vrácení jeho žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 28. 11. 2025, evidované pod č. j. OAM- 446391/DO-2025, jako nepřijatelné z toho důvodu, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce zároveň žádá, aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením nepřijatelné žádosti.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce je ukrajinský občan s platným povolením k trvalému pobytu na Ukrajině. Uvádí, že z Ukrajiny uprchl a nemůže se tam vrátit, protože se obává o svůj život. Rozhodl se proto svobodně žít v Česku, společně se svými příbuznými a přáteli. Žalobce dne 21. 6. 2024 obdržel dočasnou ochranu v Rumunsku, aniž si to přál; tato země byla pouze tranzitní, žalobce směřoval do České republiky. Žalobce proto své pobytové oprávnění v Rumunsku již při svém působení v Česku zrušil a dne 9. 4. 2025 o zrušení rumunské dočasné ochrany obdržel od rumunského velvyslanectví certifikát. Žalobce, vědom si rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55, na základě kterého došlo žalovaným k vydání pobytového oprávnění ve skutkově obdobném řízení jinému žadateli, se rozhodl žádost o udělení dočasné ochrany podat v Česku prostřednictvím žalovaného.
3. Žalobce konstatuje, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice, jeho žádost proto žalovaný neměl vyhodnotit jako nepřijatelnou.
4. Zároveň se neztotožňuje s názorem, že by prohlášení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina žalovaného opravňovalo jeho žádost považovat s odkazem na § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina za nepřijatelnou, takový postup je zcela v rozporu s unijním právem. Prohlášení dle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina považuje žalobce za účelový trend, který zcela vybočuje z historicky ustálených kontinentálních a tuzemských tradic, je v rozporu s unijním právem i judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). V této souvislosti žalobce odcitoval bod 19 rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 85/2025-21.
5. Odkazuje přitom také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, který navazuje na rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*. Současně žalobce poukazuje na rozsudek zdejšího senátu sp. zn. 6 A 122/2024, díky němuž bylo v obdobném případě vedeném pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024, MV-2690-9/OAM-2025 žalovaným uděleno pobytové oprávnění poté, co si jiný žadatel o dočasnou ochranu předchozí pobytové oprávnění v Rumunsku zrušil.

6. Žalobce je přesvědčen, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah, k čemuž citoval bod 32 rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024. Podle něj udělení dočasné ochrany ve smyslu Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená poskytnutí oprávnění k pobytu na území České republiky z dočasné ochrany, nejde o rozhodování o dočasné ochraně jako takové. Žalobce je tohoto názoru, že jeho žádost měla být bez výhrady přijata a přezkoumána.
7. Žalobce tak má za to, že žalovaný uvedeným postupem nezákonně zasáhl do jeho práv.
8. Žalovaný soudu sdělil, že svého práva vyjádřit se k žalobě nehodlá využít.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Přípustnost žaloby

9. Městský soud posoudil, zda je zásah žalovaného nezákonný, a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci v projednávané věci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili, a soud má za to, že zákonnost zásahu lze posoudit bez provedení listinných důkazů. Soud proto jednání nenařizoval.
11. Žalobce spatřoval nezákonný zásah v tom, že mu byla žádost o dočasnou ochranu vrácena jako nepřijatelná. Protože § 5 odst. 2 Lex Ukrajina soudní přezkum výslovně vylučuje, zabýval se soud nejprve tím, zda je soudní přezkum přípustný.
12. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba přípustná je. Soudní dvůr EU v rozsudku Krasiliva dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice měla přístup k účinné soudní ochraně. Ustanovení § 5 odst. 2 Lex Ukrajina je tedy rozporné s čl. 47 Listiny základních práv EU. V návaznosti na uvedené závěry Soudního dvora EU NSS rozsudkem č.j. 1 Azs 174/2024-42 soudní přezkum v dané věci připustil a výslovně se tak odklonil od svého dosavadního závěru vysloveného v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46.
13. Soud dále posuzoval, zda žalobce k hájení svých práv zvolil správný žalobní typ.
14. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud žalobci poskytnout tehdy, je-li v jeho případě kumulativně splněno celkem pět podmínek. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Pokud není byt jen jedna z uvedených pěti podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
15. V tomto řízení jsou splněny první, druhá, čtvrtá a pátá podmínka. Žalobci byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka), když mu byla žádost vrácena jako nepřijatelná. Vrácení žádosti nepředcházelo žádné správní řízení, žádost nebyla žalovaným věcně posouzena – nejedná se tedy o rozhodnutí, ale o faktický úkon – zásah (4. podmínka), který byl navíc nepochybně zaměřen přímo proti žalobci (5. podmínka). Lze tedy shrnout, že žalobce postupoval správně, když se na soud obrátil prostřednictvím zásahové žaloby.

Důvodnost žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

16. Soudu tak zbývá posoudit, zda byla splněna třetí podmínka – tedy zda žalovaný při vrácení žádosti jako nepřijatelné postupoval v souladu s právními předpisy, či naopak nezákonně.
17. Soud připomíná, že dle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, mimo jiné jestliže
- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
18. Dle formuláře byla žádost žalovaným odmítnuta podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, čemuž odpovídá i tvrzení žalobce, že mu dříve byla udělena dočasná ochrana v Rumunsku. Toto tvrzení žalobce uvedl i do tiskopisu své žádosti o dočasnou ochranu; v něm uvedl, že dočasnou ochranu v Rumunsku měl v období od 21. 6. 2024 do 9. 4. 2025. Uvedené informace jsou také patrné z certifikátu vystaveného žalobci rumunských velvyslanectvím z 9. 4. 2025.
19. Soud konstatuje, že jakkoli v nyní projednávané řeší nepřijatelnost žádosti dle výše uvedeného § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, na tento důvod nepřijatelnosti je třeba – i s ohledem na jeho vymezení – nahlížet ve smyslu dosavadní judikatury k důvodům nepřijatelnosti dle písm. c) a d) téhož ustanovení. Jelikož je zjevné, že žalovaný si žalovaný dosud neosvojil závěry dosavadní k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, soud mu i v kontextu nynějšího případu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci Krasiliva, na kterou NSS navázal tzv. „dubnovou judikaturou“ – rozsudkem ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS a dále již zmíněným rozsudky sp. zn. 1 Azs 336/2024 a sp. zn. 1 Azs 174/2024. Na tyto názory navázaly i další senáty NSS (např. rozsudky ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49, ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36, a další). Na uvedené reagoval i Městský soud v Praze, který v několika rozsudcích zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky ze dne 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38, ze dne 16. 5. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33, ze dne 20. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39, ze dne 3. 6. 2025, č. j. 18 A 2/2025-52, ze dne 13. 6. 2025, č. j. 11 A 55/2025-37, ze dne 17. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39, ze dne 17. 7. 2025, č. j. 18 A 49/2025-33). Zdejší senát přitom neshledal žádný důvod, pro který by se měl od vyslovených závěrů odklonit. Z těchto závěrů vychází a v podrobnostech na jejich detailní odůvodnění odkazuje.
20. Ačkoli žalovaný označil aktuální žádost za nepřijatelnou z důvodu nově zavedené nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, plně zde dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Tato východiska se uplatní zejména s ohledem na systematiku § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, jenž – obdobně jako nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) – vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří jsou či byli držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (první podmínka).
21. K této původní, byť formulačně upravené, podmínce (oproti § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina) přibyla u nepřijatelnosti podle písm. f) ještě podmínka nová. Touto další

podmínkou je požadavek, aby žádosti o dočasnou ochranu, která naplnila první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina, jímž Ministerstvo vnitra informovalo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijmout opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (k této druhé podmínce viz níže).

22. Nejprve se soud stručně vyjádří k první podmínce. První část § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina představuje pouze přeformulované a do jednoho celku sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina. Dle názoru soudu tak i nadále zůstává rozhodující, že cizinci (žadatelé) vzniká nárok na přiznání dočasné ochrany přímo na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, splňuje-li podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Současně s tím vzniká žadateli rovněž právo zvolit si hostitelský členský stát. Nebude-li vůči žadateli uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, vzniká mu i oprávnění přemístit svůj pobyt do jiného, jím zvoleného členského státu EU. Jinak by samotná výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala svůj účel.
23. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že je tato osoba vedena v TPP jako cizinec, který již měl udělenou dočasnou ochranu (*ia*), anebo že stále disponuje povolením k pobytu za účelem dočasné ochrany (*tp*) v jiném členském státě EU, je povinen takovou žádost přijmout a zahájit o ní řádné správní řízení. V jeho průběhu je povinen oprávněnou osobu poučit o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda ke dni rozhodnutí správního orgánu nadále trvá. V případě, že dočasná ochrana v jiném členském státě stále trvá, musí žalovaný žadatele poučit o tom, že práva plynoucí z dočasné ochrany nelze čerpat současně ve více členských státech. Pokud žadatel na své žádosti setrvá a projeví vůli tato práva čerpat nově výhradně na území České republiky, žalovaný ověří, zda podle právní úpravy dotčeného hostitelského státu dochází při vydání povolení k pobytu na území České republiky k automatickému zániku předešlého pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaný vydá nové pobytové oprávnění. Naopak v případě, že takový právní následek zjištěn nebude, případně pokud se nepodaří právní úpravu hostitelského státu vůbec ověřit, vyzve žalovaný žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil potřebné kroky ke zrušení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu mu žalovaný poskytne nezbytnou součinnost.
24. Z pohledu první podmínky žalobce splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Pokud by tomu tak nebylo, rumunské orgány by mu dříve povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany neudělily (viz certifikát rumunského velvyslanectví z 9. 4. 2025). Žalovaný ani v nyní projednávané věci nevyvrátil závěry judikatury, podle níž mohl žalobce v rámci tzv. sekundárního pohybu opětovně požádat o dočasnou ochranu na území České republiky. Tím spíše nelze akceptovat postup žalovaného v situaci, kdy žalobce uvádí, že mu pobytové oprávnění v Rumunsku již zaniklo. Tím, že žalovaný žádost žalobce vrátil jako nepřijatelnou, se vůbec nezabýval okolnostmi nabytí či pozbytí příslušných pobytových oprávnění (a nelze tak ani zjistit, zda dočasná ochrana v uvedených státech nadále trvá). Při samotném „náběru“ žádosti je však podle soudu možné vycházet pouze z toho, že žalobce splňuje kritéria pro přiznání dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382.

25. Na shora uvedených závěrech nic nemění ani „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, které nabylo účinnosti dne 13. 8. 2025 (k tomu podrobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 11 a násl., jakož i na něj navazující judikaturu). Podstatné je, že z uvedeného aktualizací prováděcího rozhodnutí ani z jeho preambule nevyplývá, že by členský stát byl oprávněn mechanicky a procesně odmítnout žádost žalobce jako nepřijatelnou, aniž by ji umožnil projít do fáze věcného posouzení.
26. Žalobce tedy svými námitkami úspěšně zpochybnil základní předpoklad nezbytný k tomu, aby mohla být jeho žádost posouzena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (soud dodává, že žalovaný v řízení před soudem neuvedl žádný jiný důvod nepřijatelnosti).
27. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nově „přidaná“ druhá podmínka, podle níž — v důsledku novely č. 314/2025 Sb., která doplnila § 5 odst. 1 písm. f) do Lex Ukrajina — mohl žalovaný od 3. 9. 2025 označit žádost za nepřijatelnou až poté, co Ministerstvo vnitra zaslalo Evropské komisi oznámení podle § 3 odst. 3
28. Tuto druhou podmínku aktivují správní orgány, konkrétně žalovaný, a to tím způsobem, že Evropské komisi doručí oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí spojeného s přijetím těchto osob.
29. Přestože žalobce k této podmínce neuvedl žádné konkrétní námitky, nelze přehlížet, že judikatura zdejšího soudu již dovodila, že tato podmínka ve vztahu k dřívějším závěrům týkajícím se důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina ničeho nemění.
30. Zákodárce měl při koncipování nového důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) v úmyslu překonat závěry tzv. dubnové judikatury (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR ze dne 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy). Tento legislativní záměr však podle přesvědčení soudu nedosahuje zamýšleného účinku. Závěry dosavadní judikatury se bezvýhradně uplatní na první podmínku podle § 5 odst. 1 písm. f), zatímco nová druhá podmínka, spočívající v oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina, není — ve světle práva Evropské unie — způsobila založit nepřijatelnost žádosti.
31. Oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou přibližuje oznámení podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak zdejší soud konstatoval v rozsudcích ze dne 21. 10. 2025, č. j. 17 A 123/2025-26, a ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025-21, jedná se o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím, případně ve spolupráci s orgány EU. Taková žádost však představuje akt politické povahy (a nikoli právní), z něhož nelze bez dalšího dovozovat legislativní důsledky, tedy zejména ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na tzv. druhotný pohyb.
32. Čl. 25 odst. 3 směrnice předpokládá, že Rada neprodleně posoudí danou situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Toto ustanovení však členskému státu neumožňuje, aby jednostranně a z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud tedy směrnice o dočasné ochraně nestanoví, že oznámení členského státu o překročení kapacit má mít jakékoli přímé právní důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže se takový právní následek odvíjet ani od oznámení o pouhém riziku překročení kapacit. Jinými slovy, politický akt tohoto typu nemůže představovat „nepřekročitelnou procesní bránu“.

33. Alespoň prozatím proto nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v unijním právu, které stanoví minimální požadavky v oblasti dočasné ochrany. Nemůže tudíž vyvolávat ani žádné právní účinky. Z toho důvodu nelze považovat za zákonný ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU aplikoval § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 Lex Ukrajina.
34. Se zřetelem k výše uvedeným závěrům nemohl nově zákonodárcem vložený a žalovaným použitý důvod nepřijatelnosti žádosti [§ 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 Lex Ukrajina] zvrátit závěry dubnové judikatury. Tento nový důvod nepřijatelnosti není způsobilý odůvodnit plošné odmítání žádostí pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení. Závěry zdejšího soudu přitom již stihl potvrdit i NSS, a to v reakci na jedny z prvních kauz týkajících se nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-23).

Shora uvedené důvody brání tomu, aby se žalovaný zvoleným postupem vymanil z rámce vlády práva, jak je závazně vykládán soudy, a aby s využitím nového, avšak stejně jako předchozí nezpůsobilého důvodu, nadále plošně odmítal žádosti jako nepřijatelné namísto jejich věcného posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Soud tak uzavírá, že žaloba je důvodná. Důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, konkrétně se směrnicí o dočasné ochraně a s prováděcím rozhodnutím 2022/382. Z tohoto důvodu soud výrokem I. postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Podle téhož ustanovení soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají. Žalovaný je povinen žádost žalobce věcně posoudit; pro další postup při vyřizování žádosti soud žalovaného odkazuje zejména na bod 78 již citovaného rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží zástupkyni žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4.620 Kč, která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 2.129,40 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 12.269 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. února 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu